

Kompletterande perspektiv på Budbärarens reportage om TEJP i nummer 8 2011

På styrelsens uppdrag vill vi i TEJPs ledningsgrupp försöka dela några kompletterande perspektiv på det som kommer fram i Budbärarens reportage. Även vi välkomnar att det finns ett levande samtal omkring frågor som har med inriktning, teologi och ordningsfrågor på våra läger att göra. Just så upplever vi också att det är, i och med att det mesta som tas upp i reportaget har varit uppe för behandling antingen i Salts styrelse eller EFS ledningsgrupp.

Något som inte riktigt framgår av Budbärarens artikel är att den stora frågan om förkunnelsen inte har gällt undervisningen generellt – den har alltid varit hyfsat bred och alltid haft både kvällar och förmiddagar med fokus på korset och Guds nåd. Det som främst har väckt reaktioner är när vi har tagit upp ämnen som sällan predikas i EFS i övrigt, t ex den dubbla utgången. En enda gång har vi lyft upp tematiken från Jesu liknelser om bröllopsfesten, de tio jungfrurna och talenterna – att ”inte alla som säger ’Herre, Herre’ till mig skall komma in i himmelriket” (Matt 7:21). De kraftiga reaktionerna på denna predikan lär oss att vi framöver behöver kommunicera detta budskap på ett annat sätt – eller inte alls. Vi behöver också ställa oss frågan om förkunnelsens faktiska bredd kan ha blivit skynd av något annat – kanske attityder eller signaler som ligger bortom det som sägs med ord.

När det gäller mötenas liturgi är detta en fråga vi behöver processa ytterligare. Kanske har vi för ensidigt lyssnat på deltagarnas önskemål här. Samtidigt är det viktigt att säga att alla de frågor som lyfts i reportaget har diskuterats ingående under TEJPs 8-åriga historia. Olika år har vi gjort olika experiment, ibland med stillsamma kvällsgudstjänster i Taizéstil, ibland med akustiska instrument hos lovsångsteamet någon av kvällarna. Ett år hade vi även David Ivarson på TEJP för att leda sin egenhändigt skrivna mässa efter ett av kvällsmötena.

Angående de förkunnare som kallas till lägret kan vi konstatera att vi i grunden tillämpar samma principer som i arbetet med EFS årskonferens. Inte heller när EFS samlas brukar man ha mer än någon enstaka förkunnare från andra sammanhang än EFS. Precis som på TEJP är majoriteten av talarna EFS:are och ”prövade kort” när det gäller förmågan att kommunicera till målgruppen. En annan sak är förstås det som också framgår av artikeln, nämligen att vi bara kallar talare utifrån som känner en glädje över lägrets PM. Här är det väl i första hand de delar av PM:et som handlar om vår förväntan på den helige Andes gåvor och verk som har vällat diskussion. Andra halvan av denna kommentar vill vi därför ägna åt detta.

Den kritik som får störst utrymme i reportaget knyter an till den karismatiska öppenhet vi har låtit TEJP präglas av. När vi läser artikeln framstår bilden av att bli följande saker upplevs som problematiska:

- Att lovsången berör människor på ett sätt som riskerar att manipulera.
- Att man släpper fram andliga manifestationer som skratt, skakningar och fallande.
- Att man på ledarbönen försöker ”dra ned” Guds närvaro genom att be för vad Gud ska göra på kvällsmötena.
- Att förväntan på att Gud ska handla här och nu kan skapa en press på deltagarna, t ex i samband med förbönen.
- Att man har en (överdriven?) förväntan på att Gud ska tala och leda när vi kommer till honom i bön.

Det finns inte här utrymme att kommentera alla dessa saker i detalj. Men i grunden handlar det ju om hur vi ser på den karismatiska rörelsen över lag. På 70-talet var det tusentals människor runtom i vårt land som blev berörda av den karismatiska väckelsen, och många av dessa är än i dag aktiva i EFS. Även i flera av EFS systerkyrkor ser man den helige Andes utrustning och ledning som en central del av spiritualiteten.

I TEJPs fall tror vi att det är viktigt att betona följande:

- Ingen människa på TEJP blir någonsin tvingad till en viss typ av förbön. Att söka mer av den helige Andes gåvor är något frivilligt, och något som vi i första hand avsätter tid för på de valbara seminarierna.
- Att vi räknar med Guds tilltal här och nu ska inte tolkas som ett underkännande av övriga sätt som Gud talar och leder på. Gud talar genom skapelsen och bibelordet såväl som genom Andens viskningar i vårt inre.
- All profetia ska prövas, och detta har alltid varit en central del av det som undervisas på TEJP. Vi gör aldrig några drastiska förändringar bara för att en enskild person upplever en viss sak, utan allt ska prövas av flera personer.
- Att vi talar om reaktioner på den helige Ande från scenen beror inte på att vi vill betona dem, utan att vi vill avdramatisera dem. Erfarenheten har nämligen lärt oss att de som är ovana vid dessa yttringar tenderar att fokusera onödigt mycket på dessa inslag om vi inte säger något framifrån.
- Att vår gäst från den underjordiska kyrkan i Kina använde uttrycket ”andedop” kan naturligtvis få vissa personer att reagera. Inom Salt brukar vi dock inte använda oss av denna terminologi. Viktigt att tillägga är samtidigt att Isaac Liu i sin predikan inte kopplade detta begrepp till den klassiska pingstteologin om tungotalet som (det enda) tecknet på denna erfarenhet. Så olutherskt var det alltså inte, trots allt.

Med allt detta sagt vill vi än en gång betona att de flesta av de frågor som lyfts fram i reportaget är både viktiga och relevanta. Efter samtal både i Salts styrelse och EFS ledningsgrupp finns det nu också en plan för hur dessa samtal ska kunna föras på lite nya sätt och i nya konstellationer. För dem som har frågor angående detta går det bra att kontakta antingen Salts styrelseordförande eller generalsekreterare.

19 september 2011
TEJPs ledningsgrupp

Martin Alexandersson
Olof Edsinger
Jonas Hallabro
Jonas Nordén